

dagen ikke vilde udvide denne Forpligtelse, der nu er paalagt dem, til, at de ogsaa skulle betale Underholdningsbidrag til forladte, separerede og fraskilte Hustruer og deres Børn. Jeg tror, det vilde blive paaskjønnet meget, og jeg kan heller ikke indse, hvorfor man ikke skulde kunne udsætte at behandle Indholdet af dette Lovforslag, eller i det Hele taget at behandle dette Spørgsmaal, indtil man er kommen, saa vidt, at man har virkelig Erfaring for, hvorledes den tidligere Lov har virket, og ogsaa tillige, indtil Befolkningen er bleven fortrolig med denne. Efter mit Skjøn vilde det derfor være det Rette, at denne Sag hvilede i nogen Tid. Naar jeg imidlertid nu skulde udtale mig om selve Lovforslaget, maa jeg sige, at Bestemmelsen i § 3 finder jeg høist uheldig. Der bliver det nemlig stillet i Udfigt, at en separeret Kone kan faae den samme lette Afgang til at faae Bidrag, som findes i Loven af 20de April 1888. Jeg maa sige, jeg kan ikke tro, det vilde være meget praktisk. Der er desværre mange ulykkelige Egteskaber, hvor enten begge Egteskaber have Lyst til at blive skilte, eller dog den ene af dem, og jeg tror ikke, det er forstandigt saaledes at lette dem denne Afgang til at blive skilt, thi vist er det, at naar en Hustru, der ikke lever godt med sin Mand, veed, at der er en meget lettere Afgang for hende til at kunne faae Bidrag til sine Børn, vil dette styrke hende i at ville stilles. Som sædvanlig bliver der naturligvis, inden de Paagjældende kunne blive separerede, møglet baade af Præst og af Amtmand, men det omtalte Forhold vil vanskeliggjøre at faae Forlig i Stand mellem Egteskaberne, for Konen vil ganske vist saa se, om hun ikke kan opnaa de Fordele, Loven giver. Deraf vil altsaa Følgen blive, at der kommer flere Separationer end hidtil. Nu veed jeg meget godt, at det er den ærede Forslagsstillers Mening, at Konen ikke saadan uden Videre skulde kunne forlange dette Bidrag, men at det skal overlades til Overøvrighedens Bestemmelse, om hun skal have det, men jeg maa dog sige, at det vil i Virkeligheden være en overordentlig vanskelig Sag for Overøvrigheden at komme til et retfærdigt og forstandigt Skjøn i denne Retning. Det er jo umuligt for Overøvrigheden at kjende disse Folk, og det er vanskeligt at faae Oplysninger, hvoraf det med tilstrækkelig Sikkerhed kan fremgaa, at Konen virkelig er saa uskyldig, at hun skal have denne lettede Afgang, som Loven tilfiger. Jeg vilde anse det for rettest, at § 3 helt gik ud. Hvad § 4 angaar, vil jeg sige, at den omhandler kun sjældne Tilfælde. § 4 lyder jo nemlig saaledes: „Samme Bemyndigelse

tillægges Overøvrighederne med Hensyn til fraskilte Hustruer med Børn, naar Skilsmisken er opnaaet mod Hustruens Villie, eller naar hun har hændet Skilsmisshedom over Manden,“ men det er Tilfælde, som vil forekomme saa sjelden, at jeg tror, det egentlig ikke er nødvendigt at komme med en ny Lov paa dette Gebet. Hvad endelig Bestemmelsen i § 1 angaar, kan jeg ikke sige Andet end, at den har min Sympathi, thi en gift Kvinde, der er forladt af sin Mand, har i Almindelighed Ret og han Uret, hvorfor det ogsaa kan være meget hensigtsmæssigt at kunne give hende en let Afgang til Bidrag. Men, som jeg begyndte med, Faktum er det, at i Kommunalbestyrelserne her i Landet er der megen Misfornøielse med den Lov, der er kommen i Mar, og jeg tror, det vilde være rigtigt at opsætte at lovgive paa dette Punkt, til man havde en større Erfaring, og indtil Beboerne i det Hele taget ere blevene mere fortrolige med Loven af 20de April 1888. Jeg vil derfor naturligvis ikke fraraade, at Sagen skal gaa i Udvalg, det kunde ikke falde mig ind, — Medsættelse af Udvalg er jo Noget, der sker ved alle mulige Leiligheder — men jeg vil kun sige saa meget, at jeg ikke vil kunne stemme for denne Lovs Vedtagelse nu.

Leth: Det er vistnok ganske rigtigt at efter Principet i dette Lovforslag, som her blev vedtaget i sidste Samling, og som nu er udkommet som Lov, dateret den 20de April 1888, under Nr. 76, vilde det baade være billigt og retfærdigt, at noget lignende som det foreliggende Lovforslag gaar ud paa, ogsaa blev gjældende med Hensyn til separerede og fraskilte Hustruer og deres Børn; det skal jeg villig erkjende ligeoverfor den ærede Forslagsstiller, men naar jeg tillod mig, da vi havde Loven af 20de April 1888 Nr. 76 for i sidste Samling, at gjøre opmærksom paa, at den vilde kaste store og hidtil ukjendte Byrder over paa Kommunerne, saa har jeg ikke opfattet det Foredrag, som vi nu hørte af den ærede sidste Taler, anderledes, end at hvad jeg den Gang frugtede og advarede imod, i ikke ringe Grad har bekræftet sig. Man nærede jo den Gang Forventninger om, og den ærede sidste Taler var af dem, der tog Ordet i den Retning, at det kun vilde vise sig, at hvad man havde vedtaget, vilde medføre en Omfordeling fra den ene Kommune til den anden med Hensyn til den Byrde, som der er Tale om, saaledes at Byrderne for Kommunerne i alt Væsentligt ikke vilde blive større, end de hidtil havde været. Det var efter min Mening ikke vanskeligt at se, at denne Betragtning ikke kunde ventes at